

Ο Επίσκοπος Αμορίου στα Ονομαστήρια του Επισκόπου Αντανίας Παρθενίου

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Τα ονομαστήρια του Επισκόπου Αντανίας κ. Παρθενίου τιμήθηκαν στην Ιερά Μονή Μπίγκορσκι στα Σκόπια. Στην πανήγυρη του Αγίου Παρθενίου, η οποία τιμήθηκε σύμφωνα με το παλαιό εορτολόγιο στις 7/20 Φεβρουαρίου, συμμετείχε ο Επίσκοπος Αμορίου κ. Νικηφόρος, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Βλατάδων Θεσσαλονίκης.

Αναλυτικά το ανακοινωθέν εκ της Ιεράς Μονής Μπίγκορτσκι:

Η Θεία Λειτουργία είναι το αποκορύφωμα της αγάπης, της πίστewς, της χαράς, του ελέους, της χάριτος... Η χθεσινή πανηγυρική αρχιερατική Λειτουργία, στην οποία πρωτοστάτησε ο πολύ αγαπητός ποιμένας της Ιεράς Μητροπόλεως αυτής Δεβρών και Κιτσέβου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Τιμόθεος, σε αδελφικό

συλλείτουργο με τον αγαπητό, προσφιλή και πολυετή εν Χριστώ φίλο, τον Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Αμορίου και Ηγούμενο της Μονής Βλατάδων κ. Νικηφόρο, και με τον αγαπημένο μας Γέροντα, Επίσκοπο Αντανίας κ. Παρθένιο, ήταν πολύ περισσότερα από αυτά. Ήταν το στεφάνι της εν Χριστώ ενότητας, η φιλαδαλφία με την ωραιότερη έννοια του όρου και το κοινό εορτασμό του Μυστικού Δείπνου του Θεού. Διότι, προσευχίτικα ενωμένοι με τους αγίους αρχιερείς, συλλειτουργούσαν οι αρχιμανδρίτες π. Καλλίνικος από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και ο π. Ματθαίος από την Εκκλησία της Ελλάδος, ο γραμματέας της επαρχίας π. Νικόλαος Χρήστοσκι, οι αρχιμανδρίτες του Μπίγκορσκι Δοσίθεος, Μακάριος και Κύριλλος, πρωθιερέας-σταυροφόρος π. Ζλάτκο Πουρέοβσκι από το Ράντοβις, πρωθιερέας π. Λιούπτσο Σιμιτζίοσκι και π. Πάυλο Κρτσοσκι από την Αχρίδα, π. Μίλε Αγγέλκοβσκι από το Ντέμπαρ, καθώς και ο διάκονος Νικόλαος Γιουργκίνοςκι, ο Αθωνίτης διάκονος Χρυσόστομος, ο ιεροδιάκονος Παρθένιος από την Τανζανία και οι ιεροδιάκονοι από το Μπίγκορσκι. Της Θείας Ευχαριστίας προηγήθηκε άλλο ένα υπέροχο δώρο για τους παρευρισκόμενους – η αγγελική αρμονία των δύο χορών, το αγιορείτικο και του Μπίγκορσκι, που κατά το πανηγυρικό Όρθρο χάιδευαν τις ψυχές μας, δοξάζοντας, μέσα από τα εμπνευσμένα στιχηρά, τον μεγάλο Άγιο της Λαμψάκου, το όνομα του οποίου, με μίμηση και ταπείνωση, φέρνει ο Γέροντας του Μπίγκορσκι. Πραγματικά πλούσιο πνευματικό συμπόσιο για τους πολυάριθμους λάτρεις του Χριστού και προσκυνητές του αγώνος και της αγιοσύνης του θαυματουργού Παρθενίου, εμπλουτισμένο με την παρουσία του Αγίου, ορατό στη χαρά που περιλάμβανε τις καρδιές. Χαιρόταν και ο αγαθός Χριστός μας, βλέποντας πώς τα παιδιά Του από διάφορα μέρη του κόσμου, σε ένα πνεύμα, με ενωμένη προσευχή, με αδελφική αγάπη υπηρετώντας την λειτουργική μυσταγωγία, μαρτυρούν την εντολή Του να είμαστε ένα.

Έτσι ενωμένοι όλοι με την ίδια χαρά υποδέχτηκαν τη στιγμή που οι ιερείς του αρμόδιου αρχιερέως κ. Τιμόθεου του προσέφεραν τον αγαπημένο και προσφιλή μας ιερομόναχο Μακάριο, για να βραβευτεί αξίως μετά από παράκληση του Γέροντά μας κ. Παρθενίου, με βαθμό αρχιμανδρίτη, ως ένδειξη ευγνωμοσύνης για την πολυετή διακονία του Θεού με αγώνα και υπακοή. Το βροντερό «Άξιος!» που αντήχησε από όλα τα στόματα, για άλλη μια φορά επιβεβαίωσε την ομοφωνία, το παλμό όλων των καρδιών στον ίδιο χαρούμενο ρυθμό δοξολογίας. Μέσα σε εκείνη τη γενική χαρά, το ταπεινό πρόσωπο εκείνου που λάμβανε τον σταυρό, άναψε ακόμη περισσότερο τις καρδιές για προσευχές που ολόψυχα ανέβαιναν προς τους ουρανούς, παρακαλώντας για αυτόν δύναμη και υγεία.

Το λειτουργικό πανηγυρικό πνευματικό συμπόσιο κορυφώθηκε με τη γλυκύτατη βρώση και πόση, την απόλαυση των Αγίων Μυστηρίων του Χριστού, αφού προηγουμένως ο αγαπητός μητροπολίτης μας προετοίμασε πνευματικά όλους τους παρευρισκόμενους να λάβουν επάξια το δώρο αυτό, διδάσκοντάς τους θεόσοφα.

Τέλος, ο αγαπημένος μας Γέροντας, του οποίου η γενναιόδωρη καρδιά δεν μπορεί να μην χρησιμοποιήσει αυτή την ημέρα για να δώσει αγάπη, χαροποίησε τον Επίσκοπο Τιμόθεο με ένα όμορφα φτιαγμένο αντίγραφο του παλαιού αρτοφορίου του Μπίγκορσκι με φίλντισι, για να κοσμήσει την Αγία Τράπεζα της Αγίας Σοφίας Αχρίδος, και σε ένδειξη αναγνώρισης των προσπαθειών του για την αποκατάσταση αυτού του αρχαίου Ιερού Ναού. Και στον αγαπητό μας φιλοξενούμενο και μεγάλο φίλο του Μπίγκορσκι, τον Επίσκοπο Αμορίου, κ. Νικηφόρο χαρίστηκε ένα αρχιερατικό εγκόλπιο στη μνήμη της μακροχρόνιας φιλίας και αμοιβαίας αγάπης για την Εκκλησία του Χριστού, και στον Αρχιμανδρίτη κ. Ματθαίο, ο οποίος έμεινε με την Μονή Μπίγκορσκι σε όλες τις χαρές και τις λύπες, μέσα από όλες τις δοκιμασίες και τις δόξες, ο Γέροντας του χάρισε ένα επιτραχήλιο και επιγονάτιο, φτιαγμένα δια χειρός των μοναζουσών στη Ράιτσιτσα. Και στον νέο Αρχιμανδρίτη Μακάριο, εκ μέρους όλης της αδελφότητας του Μπίγκορσκι, ο Γέροντας έβαλε στο στήθος του έναν ειδικά φτιαγμένο σταυρό, ως υπενθύμιση της ευθύνης ότι ο βαθμός του Αρχιμανδρίτη δεν είναι μόνο τιμή αλλά και μεγαλύτερος σταυρός. Σε αυτόν ο μοναχικός γονέας έγραψε την εξής αφιέρωση στον πνευματικό του υιό: «Στον πιστό μου και υπάκουο στον μοναχισμό υιό Αρχιμανδρίτη Μακάριο με εν Χριστώ αγάπη, Επίσκοπος Παρθένιος».

Εις πολλά έτη, εν Χριστώ πάτερ μας, Άγιε Αντανίας, Γέροντα Παρθένιε!

Ο Εσπερινός

Τι είναι εκείνο που μπορεί να κάνει τους ανθρώπους να περάσουν χιλιόμετρα και χιλιόμετρα, να έρθουν από όλα τα μέρη, να συνταχθούν σε ένα κοινό εορτασμό; Τίποτα άλλο εκτός από την αγάπη. Μόνο η αγάπη, ως απάντηση στην αγάπη που ακτινοβολεί από την πατρική καρδιά. Για αυτό δεν είναι καθόλου περίεργο που αυτή η ημέρα η Μονή Μπίγκορσκι ξεχειλίζει από χαρούμενα, χαμογελαστά πρόσωπα, που ήλθαν να εισέλθουν στην χαρά του Γέροντα, του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Αντανίας κ. Παρθενίου. Και όχι μόνο αυτοί. Η αγάπη του Χριστού, η άφθονη ευλογία του μεγάλου Θαυματουργού Αγίου Παρθενίου Λαμπάκου και η ειλικρινή φιλία και κοινωνία εν Θεώ, έφεραν στο μοναστήρι και τους αγαπητούς μας πατέρες, αδελφούς και φίλους εν Χριστώ: τον Επίσκοπο Αμορίου και Ηγούμενο της Ιεράς Μονής των Βλατάδων στην Θεσσαλονίκη κ. Νικηφόρο από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, ο οποίος, φέροντας την ευλογία και τις ευχές του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου, έφτασε μαζί με τους φοιτητές θεολογίας από διάφορες χώρες και εκκλησιαστικές δικαιοδοσίες που φιλοξενούνται στο οικοτροφείο της Μονής του, καθώς και με τον Ιεροδιάκονο Παρθένιο από την Τανζανία, κληρικό του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας· τον Αρχιμανδρίτη κ. Καλλίνικο, ο οποίος με τον μοναχό Νεκτάριο ήλθαν από την ένδοξη Ίμβρο ως εκπρόσωποι του Μητροπολίτου Ίμβρου και Τενέδου κ. Κυρίλλου· τους Αρχιμανδρίτες κ. Ματθαίο και κ. Χερουβείμ από την Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος – επί χρόνια αδελφοί και φίλοι μας, καθώς και τον αγιορείτη διάκονο π. Χρυσόστομο και μερικούς αγιορείτες πατέρες. Και όλοι αυτοί έφθασαν στο ιερό οίκο του Τιμίου Προδρόμου, φέρνοντας το δώρο της αγάπης και του σεβασμού τους, μαζί με τους ευλαβείς πρεσβύτερους από το Κίτσεβο, την Αχρίδα, το Ράντοβις και πολυάριθμους πιστούς. Ναι, αγαλλόταν χθες το βράδυ η Ιερά μας Μονή, βλέποντας την ενότητα εν αγάπη που μόνο εν Χριστώ είναι δυνατή και αληθινή.

Η χθεσινή πανηγυρική ακολουθία έδειξε τη μεγαλοπρέπεια του Ναού του Μπίγκορσκι σε πλήρη λάμψη. Έλαμπε τόσο έντονα όσο και τα πρόσωπα των παρευρισκομένων σε αυτό. Η κατανυκτική ψαλμωδία της αγγελόφωνης χορωδίας που αποτελούταν από αγιορείτες πατέρες και π. Χερουβείμ, συνοδευόμενη από την άξια ανταπόκριση των ψαλτών του Μπίγκορσκι, έκαναν τον ναό να γίνει ουρανός, όπου αφθόνως ξεχυνόταν η ευλογία του Αγίου Παρθενίου Λαμπάκου, που χαιρόταν απεριόριστα σε αυτή την ιερά σύναξη προς τιμήν του.

Η υπέροχη αυτή σύναξη ήταν, ουσιαστικά, το ωραιότερο δώρο για τον Γέροντά μας, ο οποίος βαθιά συγκινημένος ομολόγησε δημόσια την απέραντη ευγνωμοσύνη του, εκφράζοντάς την με έναν εμπνευσμένο και κατάλληλο λόγο:

Θεοφιλέστατε, πεφιλημένε αδελφέ και συλλειτουργέ, Άγιε Αμορίου και Καθηγούμενε της Ιεράς Βασιλικής, Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής των Βλατάδων Θεσσαλονίκης, κύριε Νικηφόρε,

Πανοσιολογιώτατοι και οσιολογιώτατοι πατέρες,

Αιδεσιμολογιώτατοι πρεσβυτέροι και σεβαστοί πατέρες,

Οσιολογιώτατες Γερόντισσες,

Αγαπητοί φοιτητές εν τη Ιερά Μονή Βλατάδων,

Αγαπημένοι επισκέπτες, αδελφοί και τέκνα,

Θεωρώντας αυτή την ιερά εκκλησιαστική σύναξη, αποτελούμενη από μέλη πολλών τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών, προς τιμήν της σεπτής μνήμης του Αγίου Παρθενίου Λαμψάκου του Θαυματουργού, ο οποίος είναι ο επουράνιος προστάτης της ταπεινότητός μου, βλέπω τον εαυτό μου και όλους εμάς να είμαστε αγκαλιασμένοι από την μεγάλη αγκαλιά της ορθοδόξου πίστεως και της αποκαλύψεως του Θεού, η οποία μας συνδέει με την αποστολική και καθολική Εκκλησία ως Σώμα Χριστού. Έτσι αναγνωρίζεται η κοινή μας, αναντικατάστατη και μοναδική ταυτότητα – ότι όλοι εμείς είμαστε του Χριστού και όλα τα άλλα εξαφανίζονται μπροστά σε αυτό το δεσμό. Και γι' αυτό πιστεύω ότι αυτός ο εορτασμός δεν είναι μόνο μια προσωπική χαρά και ατομική εορταστική εκδήλωση, αλλά είναι μια βαθιά αντανάκλαση της καθολικότητας της Εκκλησίας, μαρτυρία της κοινής μας ταυτότητας εν Χριστώ, οι οποίες μας καλούν στην αγάπη, σε αυτό το «σύνδεσμο της τελειότητας» στην κοινωνία μαζί Του και ο ένας με τον άλλο. Και ακριβώς γι' αυτό, δεν βρίσκω κατάλληλα λόγια να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου προς όλους εσάς, για αυτή την «ανεκλάλητη και δεδοξασμένη χαρά» που μου προσφέρετε, όχι μόνο προσωπικά σε μένα, αλλά και σε όλο το ορθόδοξο πλήθος εδώ.

Ιδιαιτέρως ευγνωμονώ εσάς, Άγιε Αμορίου, και μέσω εσάς και τον Παναγιώτατο Οικουμενικό Πατριάρχη μας κ. κ. Βαρθολομαίο, ο οποίος αυτές τις ημέρες μου έστειλε και εγγράφως πανέμορφες ευχές και συγχαρητήρια από την ευαίσθητη πατρική του καρδιά, αλλά και εδώ τώρα μέσω της σεβαστής προσωπικής σας

παρουσίας. Ευχαριστώ, Θεοφιλέστατε, για όλες τις προσευχές και τους κόπους σας με τους οποίους συνεβάλατε πολύ ώστε η αρχαία και ένδοξη Αρχιεπισκοπή Αχρίδος και Πρώτης Ιουστινιανής να ξαναβρεθεί στην ενότητα και καθολικότητα της ορθοδόξου οικουμένης. Μπροστά σας, εκφράζουμε την πελώρια ευγνωμοσύνη μας σε όλους όσους με αυταπάρνηση και θυσία συνέβαλαν στην αποκατάσταση της ενότητας. Θα μείνουν πάντα ζωντανές μέσα μας οι ευχαριστίες και η ευγνωμοσύνη μας προς τον Πρώτο Θρόνο της Ορθοδοξίας, τη Μητέρα Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία και προς τον άγιο Προκαθήμενό της, τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο, ο οποίος με την ανώτερη κρίση του, θεμελιωμένη στους ιερούς κανόνες και την παράδοση, εισάκουσε την έκκλητο προσφυγή της Ιεράς Συνόδου μας, και πρώτος, αλλά και ως ο μόνος έγκυρος, μας δικαίωσε και μας δέχθηκε στους κόλπους της αγίας Ορθοδοξίας, κάνοντάς μας «γένος έκλεκτόν, βασίλειον ιεράτευμα».

Εμείς οι Ορθόδοξοι, λοιπόν, δεν πρέπει ποτέ να ξεχάσουμε την Πόλη του Μεγάλου Κωνσταντίνου, την Πόλη της Υπεραγίας Θεοτόκου, την Πόλη των αμετρήτων Αγίων, όπου εδραιώθηκε η σωτήρια πίστη και από όπου έλαμψε η Ορθοδοξία για πολλούς λαούς και περιοχές. Και το ίδιο το γεγονός ότι η Μήτηρ Εκκλησία, το Οικουμενικό Πατριαρχείο υπάρχει ζωηρώς εκεί μέχρι σήμερα, μαρτυρεί ότι η Πρόνοια του Θεού ίδρυσε εκείνο το Κέντρο της οικουμενικής Ορθοδοξίας και ότι η χάρη του Θεού το συντηρεί και το φροντίζει. Κάποιοι ήθελαν να τον ταπεινώσουν και να το στερήσουν τις ένδοξες θέσεις του, πρώτα απ' όλα την θαυμάσια Αγία Σοφία, και τον μετέφεραν επιτέλους, όχι χωρίς τη γνώση και την πρόνοια του Θεού, στη γειτονιά που λέγεται Φανάρι, απ όπου συνεχίζει να τους φωτίζει ιλαρώς όλους με πνεύμα και αλήθεια. Η Μήτηρ Θεού δεν έχει ξεχάσει την Βασιλίδα των πόλεων· οι Άγιοι δεν ξέχασαν την Πόλη των Οικουμενικών Συνόδων, αλλά ακόμη και σήμερα προστατεύουν την κληρονομιά τους σε αυτήν και καλούν εμάς, τα τέκνα τους, όλους τους Ορθοδόξους, να ενωθούμε γύρω από τον Πρώτο Θρόνο της πίστεως και του πολιτισμού μας και να τον σεβόμαστε και να τον στηριζόμαστε, αποκτώντας με αυτόν τον τρόπο την ευλογία παρά της επουρανίας Πόλεως των Αγίων. Η ενοποίηση στην πίστη του Ευαγγελίου και στην παράδοση των Πατέρων είναι μια από τις πτυχές της καθολικότητας, θα έλεγα – η ποιότητά της, αλλά και προϋπόθεση. Μόνο αυτός που μαζεύει, που προσπαθεί να φέρει τους απομακρυσμένους και χωρισμένους στο ποίμνιο του Χριστού, μόνο αυτός που θεραπεύει τις πληγές σύμφωνα με τις θεραπείες που υποδεικνύουν οι Πατέρες της Εκκλησίας – μόνο αυτός χτίζει, ανανεώνει και ενώνει. Πράττει τα έργα του φωτός, που ταυτόχρονα φέρνουν στο φως τα έργα του σκότους, που στέκονται απέναντι. Αναρωτιέμαι, όταν σήμερα προσπαθώ με τις μέτριες δυνατότητές μου να κρίνω τα γεγονότα στον κόσμο και στην Εκκλησία, αν άλλαξε ο χαρακτήρας του Χριστιανού, χάνοντας τον Χριστό; Έχει χάσει τη συμπόνια, την ανάγκη του γενικού κοινού και την ανάγκη του κάθε αδελφού ξεχωριστά όταν υποφέρει; Χρησιμοποιούμε την ευκαιρία όταν κάποιος πιέζεται από το βάρος του ζυγού, για να πραγματοποιήσουμε κάποιες επιθυμίες και ιδέες μας, που είναι φιλοπαθείς, αυταρχικές και μάταιες; Όμως ο Κύριος δεν μας επιτρέπει ποτέ να μείνουμε χωρίς ελπίδα, αλλά μας καλεί να υπομείνουμε μέχρι το τέλος, γιατί είναι δικό μας να «στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου», ενώ Αυτός αναπληρώνει τις αδυναμίες και αποκαθιστά τη δικαιοσύνη.

Και πράγματι, δεν είναι η Κωνσταντινούπολη ο ακρογωνιαίος λίθος του ορθοδόξου πολιτισμού μας; Κούνια στην οποία γεννήθηκε και μεγάλωσε η Ρωμιοσύνη, αυτό το εθνικά ακατάληπτο σύνολο, όχι μόνο ως ιστορικό φαινόμενο, αλλά ως ζωντανή και αιώνια συγκινητική ύπαρξη του αδιαρρήκτου πνεύματος της Ορθοδοξίας, συνυφασμένη με την ανθρώπινη ακμή στο μεγαλειώδες και το όμορφο. Το έπος της Ρωμιοσύνης δεν περιορίζεται στα χρονικά της ιστορίας. Είναι μια ζωντανή, παλλόμενη παρουσία που αντηχεί στην καρδιά κάθε Ορθοδόξου, ανεξάρτητα από την τρέχουσα εθνικότητά του, ενσαρκώνοντας τη σύνθεση της χριστιανικής πίστης και της σοφίας και της εμπειρίας των αιώνων. Αυτή η διαρκής κληρονομιά, σφυρηλατημένη στο χωνευτήρι των θλίψεων, πειρασμών, προκλήσεων και θριάμβων, χρησιμεύει ως φάρος, που καθοδηγεί τον ορθόδοξο άνθρωπο στις μεταβλητότητες της ιστορίας. Η ουσία της Ρωμιοσύνης ξεπερνά τα ίδια τα γεωγραφικά και χρονικά όρια, προσωποποιώντας την αιώνια αναζήτηση της αληθείας, της ομορφιάς και της αρετής. Η κληρονομιά της Ρωμιοσύνης στέκεται επίσης ως μνημείο της ικανότητας του ανθρωπίνου πνεύματος να αντέχει, να προσαρμόζεται και να ακμάζει μέσα στην μεταβαλλόμενη άμμο του χρόνου. Ο πλούτος αυτής της κληρονομιάς, που περιέχεται στη λατρεία, την τέχνη, τη φιλοσοφία, την αισθητική και τη συναναστροφή, προσφέρει μια πηγή σοφίας και έμπνευσης για την πλοήγηση στην πολυπλοκότητα του σύγχρονου κόσμου. Είναι μια κληρονομιά που καλεί όλους τους Ορθοδόξους να ζήσουν σύμφωνα με τις αξίες της πίστεως, της ελπίδος και της αγάπης, καλλιεργώντας μια αίσθηση ενότητας

και σκοπού που υπερβαίνει τις ατομικές και συλλογικές προκλήσεις, αλλά ταυτοχρόνως διατηρεί την αυθεντικότητα και τη μοναδικότητα του καθενός εξίσου, ενσωματώνοντας τη διαφορετικότητα σε έναν γενικό πλούτο πολιτισμού και ομορφιάς. Ως εκ τούτου, είναι επιτακτική ανάγκη να αναγνωρίσουμε ότι η πραγματική δύναμη της Νέας Ρώμης δεν βρίσκεται στη σφαίρα της προσωρινής δύναμης ή στην παγκόσμια αναγνώριση, αλλά στο βάθος της πνευματικής και πολιτιστικής της κληρονομιάς, στην ευλογία και την αγιότητά της, και κυρίως, στη σταυροαναστάσιμη μαρτυρία της. Γιατί ποιο είναι το υψηλότερο εύρος στην πνευματική βιογραφία, αν όχι το ταπεινό μαρτύριο που ξεπερνά κάθε ανθρώπινη λογική και ξεπερνά τις δυνάμεις; Τότε συνειδητοποιούμε πραγματικά πόσο πολύ μας αγαπά ο Θεός, αλλά πόσο εμείς, επιμένοντας στο κατόρθωμα, Του αποδεικνύουμε ότι η καρδιά μας είναι ο θρόνος Του. Θα τελειώσω αυτή την σκέψη με το επιφώνημα του σημερινού Πατρός της Ρωμιοσύνης, του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου: «Συ δε, φιλότατη Ρωμηοσύνη, βάστα γερά το μαφόρι της Παναγιάς μας, και ακολούθα τα βήματά Της εις το Πραιτώριον, εις το μαρτύριον, εις τον Σταυρόν, εις την Αποκαθήλωσιν και τον Τάφον. Πριν καν να ξημερώση η καινή ημέρα, «Αγνή Παρθένε, Χαίρε» θα ακούσης μαζί της, «ο σος Υιός Ανέστη τριήμερος εκ Τάφου» και συ, και συ γλυκιά μας Ρωμηοσύνη μαζί Του, μαζί με τον Αναστάντα Χριστός!»

Έχοντας αυτές τις ταπεινές σκέψεις, Άγιε Αμορίου, και θέλοντας να σας ευχαριστήσω για άλλη μια φορά που ευδοκήσατε να έλθετε με τους φοιτητές φιλοξενούμενους εν τη Ιερά Μονή σας, οι οποίοι προέρχονται από πολλές χώρες σε διαφορετικές ηπείρους, δεν μπορώ να πω ότι έρχεστε ως ξένοι από το εξωτερικό, αλλά ως δικοί μας από την κοινή μας πολιτιστική πατρίδα, από την πνευματική έκταση των Αγίων Πατέρων της πίστεως μας. Η μαρτυρία σας ότι προσέρχεστε στην Ιερά αυτή Μονή του Τιμίου Προδρόμου σαν στο δικό σας σπίτι και η τιμή και η αγάπη που μας δείχνετε επιβεβαιώνουν τα προηγούμενα και κάνουν τις καρδιές μας χαρούμενες και γαλήνιες.

Ευχαριστώ ιδιαιτέρως και τους αγιορείτες πατέρες, οι οποίοι με την ψαλμωδία τους, βουτηγμένη στην προσευχή, την πνευματικότητα και το κατόρθωμα, μας αποκαλύπτει έναν κόσμο όπου ο χρόνος και η αιωνιότητα είναι συνυφασμένα. Η παραδεισένια μουσική τους δεν είναι μόνο μια έκφραση σοβαρής μοναχικής αφοσιώσεως, αλλά και μια βαθιά εισπνοή της Ρωμιοσύνης, μια εισαγωγή στον πυρήνα της Ορθοδόξου παραδόσεως και λατρείας.

Ευχαριστώ τους αγαπημένους μας Πανοσιολογιωτάτους πατέρες κ. Ματθαίο και κ. Χερουβείμ, οι σταθεροί αδελφοί και φίλοι μας, καθώς και τους άλλους αξιότιμους πατέρες της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ελλάδος, τον Πανοσιολογιώτατο πατέρα κ.

Καλλίνικο που ταξίδεψε με τον μοναχό Νεκτάριο από την Ίμβρο της Τουρκίας και σε όλους εσάς, αγαπημένα τέκνα, αδελφοί και αδελφές, που παρουσιάζετε τον Παράδεισο με τις προσευχές και τη χαρά σας σε αυτόν τον ιερό χώρο.

Είθε οι ευχές και οι ευλογίες του εν Αγίοις Πατρός ημών Παρθενίου Λαμψάκου του Θαυματουργού να είναι μαζί σας!

Τα αγαπημένα πνευματικά του τέκνα, χρησιμοποίησαν την ευκαιρία να χαρίσουν στον Γέροντα και μερικά κατάλληλα δώρα, σε ανάμνηση της απέραντης ευγνωμοσύνης τους για την αδιάλειπτη πατρική του θυσία και προσευχές. Η μοναχική κοινότητα του χάρισε μια αρχιερατική ράβδο, για να του υπενθυμίσει, σύμφωνα με τα λόγια του Αρχιμανδρίτη Δοσίθεο που του απευθύνθηκε εκ μέρους τις αδελφότητες μοναχών και μοναζουσών, την ποιμαντική του ευθύνη να σώζει θυσιαστικά τα χαμένα του τέκνα.

Τα αγαπημένα πνευματικά του τέκνα, χρησιμοποίησαν την ευκαιρία να χαρίσουν στον Γέροντα και μερικά κατάλληλα δώρα, σε ανάμνηση της απέραντης ευγνωμοσύνης τους για την αδιάλειπτη πατρική του θυσία και προσευχές. Η μοναχική κοινότητα του χάρισε μια αρχιερατική ράβδο, για να του υπενθυμίσει, σύμφωνα με τα λόγια του Αρχιμανδρίτη Δοσίθεο που του απευθύνθηκε εκ μέρους τις αδελφότητες μοναχών και μοναζουσών, την ποιμαντική του ευθύνη να σώζει θυσιαστικά τα χαμένα του τέκνα.

Μετά το πέρας του Εσπερινού, στο μεγάλο συνοδικό της Μονής, ο Γέροντας είχε την ευκαιρία να δεχθεί ασματικές ευχές από τη χορωδία «Μητρ. Κοσμάς Πρετσιστάνσκι» από το Κίτσεβο, η οποία με την ευκαιρία αυτή έψαλε ένα άσμα προς τιμήν του με ιδιαίτερη αγάπη. Ιδιαίτερη διακόσμηση της βραδιάς ήταν το πανέμορφο και καλοφωνικό τραγούδι της αγαπημένης μας φίλης Βέρτσε από Λιούμποϊνα, η οποία με τον δικό της τρόπο, μαζί με την ορχήστρα της χορωδίας Κιτσέβου, τραγουδώντας αρκετά παραδοσιακά τραγούδια, συνεχάρη τον Γέροντα για την ονομαστική του εορτή, ευχόμενοι καλωσόρισμα στους αγαπητούς μας παρόντες. από πολλά μέρη του κόσμου.

Εις πολλά έτη, αγαπημένε μας Δέσποτα άγιε!

[Δείτε φωτογραφίες ΕΔΩ](#)